

„Je tijd zal ook wel eens komen,” viel de kachel nu in.

„Zou je dat denken?” vroegen de anderen als uit éénen mond.

„Ik ben er van overtuigd,” zeide de kachel. Er is niets goeds in de wereld, dat niet eindelijk erkend wordt.”

„Wat ben je toch verstandig,” zeide de tang.

Nu werd ook grootvader wakker, en de oude vrouw had inmiddels de thee gezet. De oude man wreef zich de handen en keek vergenoegd in het rond. Toen zijn oog op de kachel viel, glimlachte hij en zeide: „zoo'n vuurtje doet 'n oud mensch nog eens goed; je doet het opperbest, jou kerstkacheltje!”

„Dat zou ik denken,” zeide grootmoeder, terwijl zij de pijp met tabakspot voor den ouden man op tafel zette.

„Je bent toch een zorgzaam wijfje,” zeide grootvader met een knipoogje, juist zooals hij dertig jaren geleden gedaan had, toen hij pas met zijn vrouwtje in het huwelijk trad. Hij nam zijn pijp op, begon haar te stoppen, waartoe hij zijn wijsvinger gelijkmatig op en neer bewoog en er de tabak vaster mede in den pijpekop drukte, en keek toen naar zijn oudje om, voor een kooltje vuur.

Zij was gewoon daarvoor te zorgen en nu ook reeds bezig, om het uit de kachel te halen. Grootvader wilde van geen lucifers weten — zijn pijpje smaakte hem veel beter, wanneer hij het op de oude manier aan een kooltje aanstak.

Toen grootmoeder een mooi stukje vuur uitgezocht en in het kleine ijzeren comfoor had gedaan, gaf zij het haren man over. „Ziedaar,” zeide zij, „het eerste uit onze nieuwe kachel. De tang zette zij onverschillig weer in den standaard.

„Mooi,” antwoordde de oude man met eene opgeruimdheid, alsof hij nooit op „zijn bromstoel” had gezeten. Hij plaatste het comfoor vlak bij zich, zette zijn pijpje op het kooltje, zoodat de tabak al omkrullend vuur vatte, lichtte het eenige keeren op en keek er met onderzoekenden blik naar, om er eindelijk met welbehagen het opengewerkte dopje van ijzerdraad op te zetten. Toen ging hij zoo gemakkelijk mogelijk zitten en deed eenige trekjes. Het scheen nog niet zoo aanstonds te vlotten, want hij trok en trok al harder, lichtte het dopje op, zocht nog eens zijne toevlucht tot het comfoor, deed nog eenige trekjes en scheen toen eerst voldaan. Het dopje bleef nu ongestoord op den kleinen maar vurigen gloed, en grootvaders rug leunde even rustig tegen de zachte leuning van zijnen armstoel. Nu schonk grootmoeder een kopje thee voor hem en zichzelf in en nam haren breikous op, waarvan de naalden door ouderwetsche zilveren breidopjes in den vorm van een paar muiltjes bijelkander gehouden werden. Zij nam deze er nu af, ontrolde haar breiwerk langzaam en begon toen rustig en gelijkmatig te breien. De beide oudjes schenen in aangename gedachten verzonken, want men hoorde eene heele poos niets dan het zachte tikken der breinaalden, die het de klok, welke langzaam en gelijkmatig haar gezellig tikken liet hooren, wel in vlugheid, maar niet in sterkte van geluid afwonnen. De kachel liet zijn vroolijk snorren hooren, en hoewel geen van de geluiden grootvaders oor konden